

Κείμενο της Διευθύντριας του Δημοτικού Σχολείου Καλαβρύτων
«ΑΓΛΑΪΑ ΚΟΝΤΗ- ΕΛΕΝΗ ΧΑΜΨΑ» κυρίας Αναστασίας Φλογερά.

"Μια όμορφη μικρή πολιτεία με τους ανθρώπους της, τον καθημερινό τους μόχθο για τη ζωή, τις πίκρες αλλά και τις χαρές τους. Μια μικρή πολιτεία σαν όλες τις πολιτείες των ανθρώπων. Με την εκκλησιά της, το σχολείο της, την αγορά της, τα ξέγνοιαστα παιδιά της στις ανοιχτές αλάνες της εποχής, με όλα δηλαδή τα ειρηνικά επιτεύγματα των ανθρώπων, καθώς οι άνθρωποι διψούν να ζουν ειρηνικά και να χαίρονται. Αυτή είναι η βαθύτερη γνήσια ανάγκη τους.

Όμως έρχεται κάποια στιγμή καθώς γυρίζει ο τροχός της καθημερινής μικρής ιστορίας των ανθρώπων, που συμπίπτει με κείνη των μεγάλων στιγμών στην ιστορία του κόσμου, όπου τα ειρηνικά τους επιτεύγματα απειλούνται από την κυριαρχία των άλλων σκοτεινών ενστίκτων του ανθρώπου.

Τότε τα ρολόγια στις εκκλησιές σταματούν... οι αλάνες ερημώνουν από τις χαρούμενες παιδικές φωνές, τα σχολειά γίνονται φυλακές για μάνες μόνες και ανήλικα τρομαγμένα παιδιά που κρानτιούνται σφιχτά από τις φούστες τους. Και αυτές είναι όμως τρομαγμένες. Έχουν χάσει τους συντρόφους τους, τους συνοδοιπόρους τους στο μόχθο και στις χαρές της ζωής.

Η πολιτεία ρημάζει, οι ανθρώπινες ψυχές ρημάζουν από το εκκωφαντικό και αποτρόπαιο ουρλιαχτό των πολυβόλων. Τα πολυβόλα των αδίστακτων, των σκληρών, των δυνατών που λεηλατούν την ευτυχία των ανθρώπων για να κυριαρχήσουν. Μετά από αυτή την οδύνη, την οσμή του θανάτου και τον αγώνα της επιβίωσης για όσους μένουν ... πρέπει να θυμούνται πώς ρήμαξαν...

Όταν τα πολυβόλα σωπάσουν...τι απομένει; Τα αθώα θύματα περνούν στην αθανασία, γιατί τους κλείνουν σαν πολύτιμο φυλαχτό στην ψυχή τους αυτοί που μένουν πίσω, ο μικρός λαός που πολεμά με τα όπλα μόνο της ειρήνης και της αγάπης για τη ζωή. Μετουσιώνουν με τον πόνο τους, το θάνατο σε ζωή.

Αθανασία... ένα λευκό περιστέρι σαν τις ψυχές που έχουν μετουσιωθεί σε ειρηνική ζωή. Λευκό περιστέρι και το σύμβολο της ειρήνης. Κι αυτή

ομορφονιά. Μόνο που αυτή δεν την προσκυνούν διψασμένοι κροίσοι, αλλά οι ποιητές, οι ρομαντικοί, τα παιδιά και όσοι περνούν στην αθανασία, καθώς αγωνίζονται για αυτή.. και μάλλον αυτή η ομορφονιά είναι πιο δύσκολο να αποκτηθεί γιατί θέλει προσήλωση και αγώνα, σαν η ζωή να της χρωστά κάποια παράξενη θυσία. Κάθε γενιά δική της θέλει να γενεί και απόλυτα δεν την έχει κερδίσει καμιά".